

2.4. Různé verze legendy

2.4.2. Německé verze legendy

H. Fistel

Noviny "Kasseler Zeitung" v roce 1957 oznámily, že inženýr *H. Fistel*, projektant a hlavní inženýr oddělení továrny Heinkel ve Vídni, během války pracoval na protiletadlových raketách "AKAT-1" a "AKAT-2".

Když byly rakety připraveny, *Fistela* napadlo, že se může obejít bez výbušniny: teplota výfukových plynů z rakety dosahuje 2000°C je dost velká na zničení letadla.

Samozřejmě, že konvenční rakety nebo letadla by se k tomu hodily těžko.

H. Fistel proto navrhl disk, jehož střed by zůstal bez hnutí, ale vnější obvod by se otáčel a ožehl nepřátelská letadla ohněm z trysek.

Konstruktor nazval vynález "Rosch" (ve zkratce "*otáčející se disk*") a v roce 1944 se vydal do Berlína s hotovými výkresy. Ale na ministerstvu letectví už mu nedopřáli sluchu.

Tehdy *Fistel* prostě dezertoval a vybavil si malou laboratoř u Regensburgu v obci Oberpfalts.

Pobočka *Heinkel* si stěžovala na dezertéra na *Pracovním úřadě (Arbeitsamt)*, ale inženýr měl čas se dostat na ministerstvo propagandy a dostalo se mu vřelého přivítání. Za pouhou čtvrt hodinu se zaměstnanci *Josepha Goebbelse* rozhodli projekt podpořit.

"Disk o průměru 7,1 m a výšce 95 cm měl dosáhnout rychlosti 3000 km/h, dosáhnout za minutu výšku 14.000 metrů a mít akční rádius 30 km. Naváděcí systém byl také připraven pro výrobu... "Rossh" začali vyrábět jako kovový, ale v roce 1945 už bylo pozdě. Spojenci pohřbili plody zdravého německého úsilí."

Fistel obvinil Američany, že staví "*diskolety*", a maskují je humbukem kolem „*mimozemských vetřelců*.“ (1)

Samozřejmě, i tento příběh nemá nic společného s realitou: Ministerstvo propagandy nedisponovalo průmyslovou základnou pro vytvoření exotických přístrojů.

V nejlepším případě mohli zaměstnanci Goebbelse vytisknout článek o vynálezi, ale ztělesnění idejí do života se muselo odehrát v jiných resortech.

Hermann Klass

V roce 1966, ekonom Hermann Klaas z Müllheimu poslal do esoterického časopisu "Neue Zeitalter" dopis se samými vykřičníky:

"Posílám fotokopie náčrtků a popisy mých starých dokumentů z let 1941 až 1945 ... a skicu modelu, "létajícího disku", který jsem postavil v roce 1941 ... létající ve skutečnosti s téměř neuvěřitelným úspěchem. Měl průměr 2,4 m a malý vysokorychlostní speciální elektromotor (v té době nebyly žádné plynové motory pro modely) a byl "pod ochranou" Luftwaffe. Jednou vzlétl kolmo tak rychle, že, bohužel, narazil do stropu hangáru ve výšce 8 metrů, spadl na zem a rozbil se...

V Čechách a později v blízkosti Breslau, kde pracovala skupina Mitte, létal prototyp, mnou zobrazený. Měl zesílený pulsní motor (takový jako v "V-1") ...

Dnes se "létající talíře" shromažďují na Západě i v Sovětském svazu, kde se staví na dvou místech! Proč tak absurdní utajení?

Pokud střepina nebo protiletadlový granát narazí na disk, poškodí kabely nebo přístroje a složitý přístroj havaruje!

Přirozeně, byly i další vývojové práce, nedokončené prototypy, většinou německé, které se objevily příliš pozdě! Mitte a Habermohl zpočátku nemohli dostat ani obyčejný proudový motor! Desátníci u Luftwaffe "koneckonců" organizovali všechno. " (2)

V dopise Klasse je zmínka o Mitte a jiných "konstruktérech" (Schröder, Habermohl, Belluzzo) což nám umožňuje určit známou diagnózu: touha na sebe upozornit, přiživit se na legendě.

Heinrich Fleyssner

Poslední samozvaný "otec létajícího talíře", byl 76 letý Heinrich Fleyssner z Augsburgu:

"Hermann Göring, navzdory zákazu Hitlera, pro kterého to byla "příliš rychlá věc", se stal zastáncem tohoto stroje, který mohl dosáhnout rychlosti 3000 km/h v atmosféře a až 10000 km/h mimo ni... Mohl obletět Zemi za 4 hodiny.

"Štáb" techniků vývojářů byl v Peenemünde, jednotlivé díly byly sestaveny na různých místech v nejpřísnějším utajení.

Fleysner pracoval jako technický poradce: Nemohl poskytnout důkaz o letových výkonech, ale znal svědka, který mu řekl: "Krátko před kapitulací, 24. dubna 1945, eskadra čtyř létajících talířů se dvěma piloty v každém stroji odletěla na letiště Lichterfelde u Berlína pod těžkou palbou ruských a německých jednotek ve směru neznámém až do dnešního dne... Po válce všechny dokumenty zničil Wehrmacht, a do rukou ruských okupačních sil padlo jen pár bezcenných kreseb." (3)

Po válce vzal prý Heinrich do USA dokumentaci k "talíři" a podrobně ho popsal v patentu číslo 2939648, podaném 28.března 1955. Jenže ten nijak neodpovídá ambicím pro kosmické lety.

Časopis "Flugzeuge" v únoru 1989, publikoval memoáry anonymního pilota "Luftwaffe."

Pilot tvrdil, že viděl zkušební let "talíře" na letišti v Praze-Kbelích v srpnu nebo v září 1943:

"Byl jsem společně se svými bojovými kamarády na vzletové ploše v blízkosti budovy letové školy. Zařízení bylo uvnitř hangáru, s průměrem 5-6 m, docela silné ve střední části. Ve spodní části byly čtyři tenké opěry. Barva - hliník, výška - téměř jako člověk, tloušťka u okraje - 30-40 cm, s kruhem z trubky, a možná s čtvercovými tryskami...

Společně s přáteli jsem viděl, jak stroj vytlačili z hangáru. Pak se rozezněl řev turbín, a vnější část disku se začala otáčet.

Přístroj se pomalu, přímo pohyboval k okraji dráhy, a vznesl se téměř metr do vzduchu. Proletěl v této výšce 300 metrů, zastavil se a náhle dosedl na zem. Na letišti technici zatlačili stroj rychle zpět do hangáru.

Později ještě jednou vyletěl nahoru, tentokrát až na okraj přistávací plochy." (4)

Redakce časopisu "Flugzeug", si všimla, že popis "pražského talíře" neodpovídá popisu Schrieverova stroje ani předchozím legendám.

Dodejme, že díky svému více než skromnému popisu nijak nezaujal příznivce „diskoletů Třetí říše“ a tak v podstatě nevešel do dějin tohoto fenoménu.

Spolupracovník sovětského konzulátu v Uruguayi K. Tjuc se v roce 1987 se setkal s bývalým krajanem - Vasilijem P. Konstantinovem.

Ten byl během války zajat a po svém propuštění se rozhodl nevrátit se domů do SSSR.

Vasilij Petrovič Konstantinov prohlásil, že v srpnu 1943 byl převezen z Osvětimi do koncentračního tábora u Peenemünde: raketové centrum potřebovalo levnou pracovní sílu k obnově po ničivém náletu.

"V září 1943 jsem měl to štěstí být svědkem zajímavé události," vzpomínal Konstantinov. „Naše skupina ukončila demontáž rozbité betonové zdi. Celou brigádu převezli pod dozorem na přestávku k obědu, ale mě s vykloubenou nohou tam nechali čekat. Nějak se mi podařilo nohu spravit, ale auto už odjelo.

Najednou na betonovou plochu u jednoho z hangárů čtyři dělníci vytlačili kulatý talíř, jakoby obrácený dnem vzhůru, s průhlednou kabinou ve středu a na malých nafukovacích kolech.

Potom po mávnutí rukou malého podsaditého člověka těžký podivný přístroj, kovem stříbřitě se třpytícím na slunci a chvějící se při každém poryvu větru, vydal syčivý zvuk, jako šum letovací lampy, odlepil se od betonové plochy a vznesl se do výšky asi 5 metrů.

Chvěl se trochu ve vzduchu, jako "káča", stroj náhle změnil, a jeho kontury začaly postupně slábnout. Zdálo se, jakoby byl rozostřený. Pak přístroj náhle, jako káča, vyskočil a spirálově začal stoupat.

Let, soudě podle kymáčení, se nezdál stabilní.

Najednou nastal závan větru od Baltského moře, a podivná konstrukce se převrátila ve vzduchu, začala rychle ztrácet výšku.

Ovanul mě proud prachu, pach ethanolu a horkého vzduchu.

Ozval se rachot z lámajících se částí, stroj spadl nedaleko ode mě.

Instinktivně jsem spěchal k němu.

Je třeba zachránit pilota – je to přece člověk!

Pilotovo mrtvé tělo viselo z rozbité kabiny, úlomky byly potřísněné palivem, postupně zahalovaly modravé pruhy plamenů.

Ještě bylo znát, že fungoval proudový motor, ale v příštím okamžiku bylo všechno pokryto ohněm.“ (5)

Po smrti *Vladimíra P. Konstantinova* v roce 1989 se *K. Tjuc* rozhodl zveřejnit jeho vzpomínky o hrůzách nacistického zajetí.

Největší zájem vyvolala pasáž o pádu "stroje", ale pokusy spojit ji s historií předloženou *Eppem* nebo jiných "konstruktérů" byly neúspěšné.

V literatuře, věnované polygonu bývalé raketové základny v *Peenemünde* se nenašel ani náznak projektu na vytvoření "disku".

Příběh si zjevně *Vladimír Konstantinov* vymyslel.

Proč Němci nezastřelili nemocného zajatce, nebo proč ho nepřikázali odnést pryč? Proč ho nechali živého v prostoru, kde se zkoušela tajná zbraň? Historka zkrátka nesedí...

Odkazy

- (1) Schunge, O.: *Fliegende Untertassen - eine deutsche Erfindung*. Kasseler Zeitung, June 7, 1957.
- (2) Holberg J.: *Interessante technische Enthüllungen: "Die USA und Russland produzieren sie!"* Neue Zeitalter, Aug. 20, 1966.
- (3) Sandner R.: *Der Vater der Fliegenden Untertasse ist ein alter Augsburger*. Neue Presse (Augsburg), May 2, 1980.
- (4) Podle: *Nazi Disc*. Eyepod.org. Internet:
<http://web.archive.org/web/20070812013804/http://www.eyepod.org/Nazi-Disc-Video.html>
- (5) Тюц К.: *Дисколет из... "третьего рейха"*. Вокруг света, 1994, № 12; Зигуненко С.: *"Я видел фашистский дисколет. Он разбился на моих глазах..."* НЛО (ЛенВО "На страже Родины"), 2/1995.